

[Ole Vagn Christensen]

billede ændrede sig noget under indtryk af det radikale oprør i mange egne af landet, og resultatet blev en art genforhandling af forliget, som efter vores mening ikke har rettet op på den klart asociale tendens i forliget.

Selv om man nu har fjernet den direkte overgang fra dagpengesystemet til bistandshjælpen, står tilbage, at de langtidsledige i stedet for en fortsat tilknytning til dagpengesystemet skal have deres arbejdsløshedsdagpenge beskåret, så de rent faktisk er lige så dårligt stillede som bistandsmodtagere på varig hjælp, at man opererer med en række uddannelses tilbud, som vi nu kender arten af, men hvor vi ikke ved, om de øger muligheden for at finde beskæftigelse bagefter – og hvor er arbejdspladserne? – og at der for specielt de ufaglærtes vedkommende er tale om en række uddannelser af kortere varighed, som også efter de gældende dagpenge-regler kan følges. Der er således ikke noget nyt for denne gruppe.

Og sidst, men ikke mindst: bag hele forliget ligger der ideer om, at langtidsledige skal have beskåret deres støtte, og at samfundets og dermed vores fælles ansvar for afvikling af arbejdsløsheden skal begrænses. Enhver skal være sin egen lykkes smed, og kan man ikke finde arbejde, må man lære at klare sig selv. Så vidt vi nu kender detaljerne i forliget, indebærer dette, at langtidsledige kan vælge uddannelses tilbud i stedet for arbejds tilbud, og at deres dagpengeydelse beskæres efter 5 års ledighed. Samtidig strammes reglerne for, hvilke job man som arbejdsløs kan undslå sig for at tage.

Der er siden det første forlig kommet en særlig ordning for personer over 55 år, og det hilser vi med glæde, men hvad med de 50-årige? De er også dårligt stillede og bliver dårligere stillede efter de i forliget indeholdte regler. Selv om man således har ændret på forliget i et forsøg på at tækkes de radikale græsrodder, er resultatet fortsat skævt, asocialt og en hån imod de arbejdsløse.

Socialdemokratiet må afvise det forlig, regeringen og dens trofaste støtter har indgået. Socialdemokratiet – det vil jeg gerne understrege – har intet imod uddannelses tilbud. Vi har selv sammen med bl.a. de radikale anvendt uddannelses tilbud som led i – jeg understreger: som led i – den almindelige arbejdsløshedsbekæmpelse, men vi har aldrig stillet uddannelse op som et alternativ til

dagpenge eller ment, at man skulle have beskåret sin hjælp, hvis man modtog uddannelse og alligevel ikke fik job bagefter. Ansvar for arbejdsløsheden påhviler ikke den enkelte arbejdsløse. Det påhviler i høj grad den siddende regering og folketinget, og mulighederne for at skabe arbejde er ikke fuldt udnyttet. Det skal de ledige ikke undgælde for.

I sammenhæng med indgrebet imod dagpengesystemet har man slagtet jobskabelsesordningen blot med et ministerielt pennestrøg uden at give folketinget lejlighed til at vurdere ordningens virkninger. Sådan handler en arrogant regering, der er utrolig optimistisk: vi har ikke brug for en ordning, der sætter 14.000 job i gang på halvandet år, vi kan selv. Men hvordan? Da folketinget sidst diskuterede jobskabelse, blev det oplyst, at midlerne til jobskabelse skulle reguleres efter ledighedens størrelse. Man kan undre sig over, hvilke tal for udviklingen i ledigheden forligspartierne er i besiddelse af, siden de nu uden videre slagter den velfungerende jobskabelsesordning.

Jobskabelsesordningen er langt bedre end det rygte, den har fået gennem de stadige borgerlige angreb om konkurrenceforvriddning, stadige forhalinger fra regeringens side og stadig modvilje fra arbejdsgiverside. På trods af alle disse angreb og forsøg på sabotage imod ordningen har den faktisk virket efter hensigten. Effekten havde selvfølgelig været større, hvis disse sabotageforsøg ikke havde fundet sted, men alligevel tåler ordningen at blive bedømt på de faktiske tal; faktisk fortjener den at blive det.

I den periode, loven har eksisteret i, altså fra 1. marts 1983, hvor regeringen endelig opgav at ødelægge ordningen, inden den kom i gang, er der skabt 14.000 job i såvel den offentlige som den private sektor. Flest i den offentlige, ja vel, men tendensen går i retning af stadig flere job i den private sektor. Medens 70 pct. af arbejdspladserne i 1983 skabtes i det offentlige, er andelen af private job her i 1984 steget til 50 pct. Og så skal man ikke glemme, at der skabes mange gode job i et samarbejde mellem det offentlige og det private initiativ. Måske er denne succes for jobskabelsen årsagen til, at regeringen vil af med loven hurtigst muligt. Men så er det jo ikke hensynet til de langtidsledige, der vejer tungest.